

Leta moje, leta, kaj stě se poděly?
Něvěděly nožky moje,
[: jak by chodil měly. :]

Chodivaly ony po hoře, dolině;
a včul chodil už něchcetě,
[: choť vám hraju šumně. :]

Co je už tu po mně, po tym
mrtvym těle,
zaněstě mne na krchovo,
[: do tej tmavej země. :]

58. ÚTULEK V CHRISTU PÁNU

134.

Pohoř. 471

Má du - še, scho - vej se, ne - pří - tel blí - ží se. Já sem se
scho - va - la do ran Kri - sta Pá - na, já již ne - bo - jím se.

135.

Má du - še, scho - vej se, ne - pří - tel blí - ží se, Já sem se
scho - va - la do ran Kri - sta Pá - na, ja již ne - bo - jím se.

Má duše, schovej se,
nepřítel blíží se.
Já sem se schovala
do ran Krista Pána,
já již nebojím se.

Tobě, o, Ježíši,
odevzdávám duši,
ved' jí a zastávej,
padat ji nedávej,
až můj čas vyprší.

Ještě taky žádám
a svou prosbu skládám,
za své dobrodince,
v poslední hodince
tobě jich oddávám.

Ty Kristovy rány,
to jsou moje brány,
aby ve dně v noci
neměl ke mně moci
ten ďábel pekelný.

Pak, Kriste, duši mou,
vem ji k sobě sebou,
do věčné radosti,
do nebeské vlasti,
ať přebývá s tebou.

59. CHOT CHRISTUS

136.

Od Ostravy

Ma mi - la dzě - ve - čko, jak se pě - kna zdaš! Edem spo - meň na to, že jsi popel, bla - to, koněc las - ky maš.

Ma mila dzěvečko,
jak se pěkna zdaš!
Edem spomeň na to,
že jsi popel, blato,
koněc lasky maš.

Nač jsi ty, dzěvečko,
nač jsi myslela?
Stvořitele sveho,

Ježiše mileho,
jsi opuscila!

Edem, ty dzěvečko,
světa zaněchaj!
Stvořitele sveho,
Ježiše mileho,
za ženicha měj.

Marii Přiborsku
sem si oblibil.*)
Kdo se ji něspusci,
ona něopusci,
že by pochybil.

*) tu sobě oblib.